

ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μιά όμολογία ενός πρώην θύματος

Η απελευθέρωση ενός θύματος από τὰ δεσμά τῆς πλάνης (αἵρεσης ἢ παραθρησκείας) εἶναι μιὰ πολύ δύσκολη ὑπόθεση. Εἶναι πρωτίστως ἕνας ὀλοκληρωτικός συγκλονισμός τοῦ ἴδιου τοῦ θύματος, πού χωρίς τήν Χάρη τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά ὀδηγηθεῖ στήν καταστροφή καί τήν ἀπόγνωση. Δέν εἶναι σπάνιο ἡ ἀπογοήτευση ἀπό τήν διάψευση τῶν ὀνείρων καί τῶν ἐλπίδων πού εἶχε στηρίζει ὁ ὀπαδός στόν «ἀρχηγό» (γκουρού ἢ «μεσσία») καί στήν ομάδα του νά τόν ὀδηγήσουν σέ ἀπεγνωσμένες ἐνέργειες καί σέ πράξεις αὐτοκαταστροφῆς.

Εἶναι ἀκόμη δύσκολη ἡ θέση τῆς οἰκογένειας πού ἔχει τό πρόβλημα, ἀφοῦ ἔντεχνα καλλιιεργήθηκε ἀπό τήν ομάδα στήν ψυχή τοῦ ὀπαδοῦ ἡ πεποίθηση ὅτι ἡ οἰκογένειά του καί ὅσοι τῆς συμπαραστέκονται εἶναι οἱ «ἐχθροί».

Εἶναι τέλος δύσκολη καί λεπτή ἡ θέση ἐκείνων πού θά θελήσουν νά συμπαρασταθοῦν καί νά βοηθήσουν στήν ἀπεξάρτιση τοῦ θύματος καί στήν ἐπανένταξή του στό κοινωνικό σύνολο καί ἰδιαίτερα στήν Ἐκκλησία.

Στή μακρόχρονη ἐνασχόλησή μας μέ τήν ἀντιμετώπιση πολλῶν τέτοιων περιπτώσεων ἔχομε διαπιστώσει στήν πράξη πόσο ἐπίπονο καί δυσχερές εἶναι τό ἔργο αὐτό. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἀπαιτεῖται γι' αὐτό βαθειά γνώση τοῦ γενικωτέρου σκηνικοῦ τῆς σύγχρονης πλάνης, τῶν μεθοδεύσεων καί τῶν τεχνικῶν πού χρησιμοποιοῦν οἱ ποικίλες αἱρέσεις καί ἰδιαίτερα τοῦ τρόπου «χειρισμοῦ» τῶν θυμάτων τους. Καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀπαιτοῦνται μεγάλη ὑπομονή καί ἐπιμονή, στοργή, ἀληθινή ἀγάπη,

κατανόηση, διάλογος, αληθινή φροντίδα, διάθεση πολλοῦ χρόνου καί θερμή προσευχή.

Ἡ προσπάθεια ἐξ ἄλλου τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι, ὄχι μόνο νά ἀπελευθερώσει ἓνα θῦμα ἀπό τὰ θανατηφόρα ἐνίοτε δίκτυα τῆς σύγχρονης πλάνης, ἀλλά καί νά τό ἐπανεντάξει ὑγιῶς στήν κοινωνία καί ιδιαίτερα στήν Ἐκκλησία. Μόνο τότε θά εἶναι βέβαιο ὅτι τό τραυματισμένο καί ταλαιπωρημένο ἀπό τήν αἴρεση ἄτομο θά νοιώσει τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν του, θά βρεῖ τό «νόημα τῆς ζωῆς» καί θά μπορέσει νά ἀναπνεύσει ἐλεύθερα καί νά ζήσει θεραπευμένο ἀπό τίς πληγές του.

Καί δέν πρέπει νά ἀγνοεῖται τό γεγονός ὅτι τό πρόην θῦμα «κουβαλᾶ» μαζί του ἓνα σωρό διεστραμμένες διδαχές τῆς ὀργάνωσης στήν ὁποία ἀνήκε, ἀτέλειωτα ἐρωτηματικά, ἀμφιβολίες καί ἀμφισβητήσεις. Ἀκόμη, ἔχει καλλιεργηθεῖ μέσα του τό αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς γιά τό ἐνδεχόμενο ἀποχώρησής του ἀπό τήν ομάδα, μετά τόν πνευματικό βιασμό καί τίς ἀπειλές πού ἔχει ὑποστεί μέσα σ' αὐτή. Γι' αὐτό ἡ ἀπελευθέρωση ἑνός θύματος τῆς πλάνης εἶναι μιά ἡρωϊκή πράξη, πρωτίστως γι' αὐτό τό ἴδιο τό θῦμα καί συγχρόνως γεγονός χαρμόσυνο γιά ὅλους ὅσους ἐγνώρισαν καί ἔζησαν τήν περιπέτειά του.

Καί ἄλλοτε ἔχομε ἀναφερθεῖ στίς ἀρνητικές συνέπειες στά ἄτομα, στήν οἰκογένεια καί στό κοινωνικό σύνολο ἀπό τήν δραστηριότητα τῶν αἱρέσεων. Ἐχομε ἀκόμη καταγράψει τίς γνώμες πολλῶν ἐμπειρογνομόνων γιά τόν τρόπο ἀπεξάρτησης τῶν θυμάτων ἀπό τὰ «ψυχοναρκωτικά» τῶν συγχρόνων αἱρέσεων. Πρωτοπόρος στόν τομέα αὐτό, - θεωρητικά μέ τὰ βιβλία του καί πρακτικά μέ τήν ποιμαντική μέριμνά του - ὑπῆρξε ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος¹.

Στό παρόν ἄρθρο θά μεταφέρομε μιά ὁμολογία πού μᾶς κατέθεσε ἓνας «ἀπελεύθερος» ὁπαδός τῆς πλάνης. Μέσα σ' αὐτή τήν ὁμολογία καταγράφονται καί ἐπιβεβαιώνονται, στήν πράξη, ὅσα κατά καιρούς ὑποστηρίξαμε γιά τίς μεθόδους δραστηριότητας τῶν αἱρέσεων. Στό κείμενο αὐτό φαίνονται καθαρά οἱ ἀρνητικές καί ἐπικίνδυνες συνέπειες πάνω στά θήματα τῶν αἱρέσεων ἀπό τήν ἐνταξή τους στίς διάφορες αἰρετικές καί παραθρησκευτικές ομάδες, ἀλλά προβάλλει καί ἡ ἐλπίδα πού πάντοτε ὑπάρχει γιά κάθε θῦμα νά βρεῖ τό θάρρος καί νά ζήσει τή στιγμή τῆς ἀπελευθέρωσής του ἀπό τὰ δεσμά τῆς δουλείας, στήν ὁποία εἶχε βρεθεῖ, πιθανῶς ἀπό ἄγνοια καί χωρίς νά ἀντιλαμβάνεται τί ἀκριβῶς εἶχε κάνει.

¹ Βλ. κυρίως τὰ βιβλία του: Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων, προβληματική καί στρατηγική. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας. Πρακτικός ὁδηγός γιά τήν οἰκογένεια.

Ἐδῶ δημοσιεύουμε τὴν ὁμολογία αὐτή, ὄχι μόνο γιατί ἐπιβεβαιώνει τίς θέσεις μας καί τίς ἀπόψεις μας γιά τούς κινδύνους πού ἐλλοχεύουν ἀπό τὴν ἔνταξη νέων κυρίως ἀνθρώπων στίς ὀμάδες τῆς σύγχρονης πλάνης, ἀλλά καί διότι, ἀφ' ἑνός μὲν, θά βοηθήσει στό νά φανεῖ, μέσα ἀπό τὴν πράξη, τό μέγεθος τῆς ἀπειλῆς ἀπό τὴ δραστηριότητα τῶν ὀμάδων αὐτῶν καί, ἀφ' ἑτέρου, θά δώσει τὴν ἐλπίδα - σέ ὅσους ζοῦν μέ τό πρόβλημα - ὅτι πάντοτε, μέ τὴ χάρη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὑπάρχει φῶς στό σκοτεινό «τοῦνελ» τῆς αἴρεσης, στό ὅποιο οἱ ἴδιοι ἔχουν ἐγκλωβιστεῖ ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τους. Ἡ ἀνωνυμία τηρεῖται ἐδῶ γιά εὐνόητους λόγους.

α) Ἡ δουλεία

Νέος, λοιπόν, ὁ «ἀπελεύθερος» τῆς πλάνης στήν περίπτωσή μας, μέλος εὐνοπλήπτης κοινωνικά οἰκογένειας, σπουδαστής, μέ καλή παιδεία καί ἀγαθές προθέσεις καί ὁράματα. Θά λέγαμε, καλοπροαίρετος νέος, μέ ἀρχές καί μέ μέλλον εὐοίωτο. Παράλληλα μέ τίς σπουδές του, ὅπως συμβαίνει μέ πολλούς νέους, ἀναζητοῦσε νά δεῖ βαθύτερα τὰ πράγματα, νά δώσει καί νόημα στή ζωὴ του. Ἔτσι λοιπόν ὁμολογεῖ: «Ἦθελα νά μέ ὀρίσω ἰδεολογικά ὡς μιά ὄντοτητα, ψάχνοντας γιά ἀπαντήσεις γιά τὰ πάντα ἀπό παντοῦ». Δικαιολογημένη καί ἐπαινετή ἡ ἀγωνία του καί ἡ προσπάθειά του.

Ὅμως, καταγράφει ὁ ἴδιος δύο μειονεκτήματά του. Τό ἕνα: «Γιά τόν Χριστό εἶχα ἀπλῶς ἕναν ἄκρατο θαυμασμό καί σεβασμό πρὸς τό πρόσωπό Του, ἀλλά καμία σχέση μέ τὰ δῶρα τῆς Ἀνάστασής Του». Καί τό δεύτερο: «Ὦντας μακριά ἀπό τό σπίτι μου καί τὴν οἰκογένειά μου προσπαθοῦσα νά βρῶ κάτι ἢ κάποιον πού θά μέ καθοδηγοῦσε στήν ἀναζήτησή μου αὐτή».

Ἐδῶ καταγράφονται δύο ἀπό τίς πιό βασικές αἰτίες πού ὀδηγοῦν στήν πλάνη. Ἡ ἄγνοια καί μάλιστα πάνω σέ ζωτικούς ὄντολογικούς προβληματισμούς καί ἡ ἐλλειπὴς κατήχηση τοῦ νέου. Ἐπειτα ἡ κατάσταση «ὑψηλοῦ κινδύνου» τοῦ νέου σπουδαστή, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τὴν οἰκογένειά του. Καί οἱ δύο καταστάσεις δημιουργοῦν στήν ψυχὴ του κενό, μοναξιά, ἀνάγκη διαλόγου καί στήριξης «γιά τὰ πάντα ἀπό παντοῦ». Στήν ἀναζήτησή του αὐτὴ ἐμφανίζεται ὁ «φωτισμένος σωτήρας», εἴτε αὐτός λέγεται «γκουροῦ» ἢ «μεσσίας» ἢ «δάσκαλος» ἢ «ψυχοθεραπευτής» κ.ο.κ., γιά νά «καλύψει τό κενό». Βέβαια ὁ καλόπιστος καί ἀνυποψίαστος νέος, βλέποντας ἕναν «βομβαρδισμό ἀγάπης» ἐκ μέρους τοῦ «δασκάλου», σκλαβώνεται ἀπό τό «ἐνδιαφέρον» του, τόν ἐκλαμβάνει ὡς «παντογνώστη» - ὅπως τοῦ παρουσιάζεται - καί «ἀνιδιοτελεῖ» - ὅπως λέει - καθοδηγητὴ του, τόν ἐμπιστεύεται τυφλά καί δέχεται ἀνεπιφύλακτα τὴν προσφορὰ του. Ἔτσι ὁ νέος ἀρχίζει νά συζητεῖ μαζί του «γιά θέματα μεταφυσικά καί παραφυσικά».

Ἐκεῖ ἄκουσε ὁ ὑποψήφιος ὀπαδός γιά «δράματα», γιά «ἐπιταγές τοῦ Θεοῦ», γιά «ἐκλεκτούς», γιά «γνώση» καί μάλιστα «μυστική», γιά «δυνάμεις», πού θά ἀποκτοῦσαν οἱ «ἐκλεκτοί» κ.ο.κ.

Ἐντυπωσιάστηκε ὁ νέος καί παραδόθηκε ὀλοκληρωτικά στόν «δάσκαλο». Σημειώνει ὁ ἴδιος: «Μή ἔχοντας στέρεες βάσεις νά ἀντικρούσω τά ὅσα μοῦ ἔλεγε πείστηκα πώς ὄντως ἦταν ἓνα ἄτομο μέ Θεία ἀποστολή. Τόν ἄφησα λοιπόν νά μέ καθοδηγήσει ἐνῶ θά τόν βοηθοῦσα ὅσο μποροῦσα στή θεία του ἀποστολή. Ἡ ἀρχή αὐτῆς τῆς σχέσης μας βρῆκε αὐτόν στό ρόλο τοῦ δασκάλου καί ἐμένα στό ρόλο τοῦ μαθητῆ».

Σιγά σιγά ἄρχισε ὁ νέος νά αἰσθάνεται ὅτι πράγματι εἶναι κι αὐτός ἓνας «ἐκλεκτός»: «Ἐνιωθα ξεχωριστός ἀπό τούς ὑπόλοιπους συνανθρώπους γύρω μου, ἐκλεκτός. Δέν ἤμουν πιά ἓνα ἀσήμαντο παιδί πού προσπαθοῦσε νά βρεῖ ἀπαντήσεις μέσα στά πλήθη, ἤμουν πιά μιᾶ ὄντοτητα πού ἀντίθετα μέ τούς ἄλλους ἔψαχνε ἀπαντήσεις γιά ἀνώτερα πνευματικά θέματα καί γι' αὐτό ὁ Θεός τοῦ τίς ἔδωσε μέσα ἀπό ἓνα πνευματικό ἄτομο».

Στή φάση αὐτή ὁ νέος ὀπαδός δέν εἶναι σέ θέση νά ἀντιληφθεῖ πού στοχεύει ὁ «δάσκαλος». Δέν ὑποτεύεται καί δέν μπορεῖ νά φανταστεῖ ὅτι ὁ ὅλος χειρισμός του ἀποβλέπει στήν ὀλοκληρωτική ὑποδούλωσή του, στήν ἐκμηδένιση τῆς προσωπικότητάς του καί στήν τυφλή ὑποταγή του στά σχέδια, στούς σκοπούς καί στά ἰδιοτελεῖ συμφέροντα τοῦ «δάσκαλου». Γι' αὐτό ὅταν ἄρχισε νά προβάλλει «ἀντιστάσεις ἀμφισβητώντας τον φέροντάς του λογικά ἐπιχειρήματα», τότε ἄρχισε ὁ «δάσκαλος» τίς «ἀποκαλύψεις», μέ τίς ὁποῖες «ἔπεισε» τελικά τόν «μαθητή» του γιά τήν «θεϊκή» του ἀποστολή. Τώρα ὁ «μαθητής» αἰσθάνθηκε «ἄχι μόνο ἀλαζονικά ξεχωριστός πού (εἶχε) εἶχα ἐπιλεχθεῖ μέσα ἀπό μία καθόλου τυχαία σύμπτωση, νά κατέχω τή Γνώση μέσα ἀπό ἓνα θεόπνευστο ἄτομο, ἀλλά καί σίγουρος γι' αὐτή τή Θεϊκή του προέλευση λόγω τῆς ὁποίας δέν εἶχα κανένα δικαίωμα νά τόν ἀμφισβητήσω σέ ὅ,τιδήποτε». Θυμᾶμαι, λέει, ὅτι «αἰσθανόμουν πιά ἰδιαίτερος ἀφοῦ συμμετεῖχα σέ ἓνα ἀπόκρυφο σχέδιο τοῦ Θεοῦ μέ δυνάμεις οὐσιαστικά προερχόμενες ἀπό αὐτόν μέσῳ ἐνός ἀπεσταλμένου του».

Ἡ καλλιέργεια τῆς ἀλαζονείας καί τῆς ὑπεροπτικῆς συμπεριφορᾶς στούς ὀπαδοῦς -πού συστηματικά ἐφαρμόζεται σέ ὅλες αὐτές τίς ομάδες- κάνει τό θῦμα νά βλέπει τούς ἄλλους, τούς ἀμήητους, ὡς ὄντα κατώτερα, ἀμαθη, ἄξια οἴκτου, ἄν ὄχι ὡς «βέβηλους».

Ὅπως ὅμως συμβαίνει σέ ὅλες αὐτές τίς περιπτώσεις, μεγάλο ἐμπόδιο γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τῆς ομάδας καί τοῦ ἀρχηγοῦ εἶναι ἡ οἰκογένεια καί τό παρελθόν τοῦ ὀπαδοῦ. Γι' αὐτό, μέσα στίς τεχνικές πού ἐφαρμόζονται ἀπό τίς ομάδες αὐτές, εἶναι καί ἡ ἀποκοπή τοῦ ὑποψηφίου ὀπαδοῦ ἀπό τήν οἰκογένειά του καί τό μέχρι τότε παρελθόν του, ὡστε νά τά ξεγράψει, νά τά θεωρήσει ὡς «χαμένο χρόνο» καί λαθεμένη πορεία καί νά ἀναζητήσει μιᾶ «σωστή» πορεία μέσα στήν ομάδα, νά ἀναγεννηθεῖ μέσα στό νέο περιβάλλον του. Ἔτσι καί ὁ νέος στήν περίπτωσή μας

όμολογεῖ: «Θέλησε νά μᾶς κάνει νά ξεκόψουμε σταδιακά ἀπό τίς ἄλλες παρέες μας καί τήν οἰκογένειά μας ἔτσι ὥστε νά εἴμαστε ὀλοκληρωτικά δικοί του. Ἄρχισε λοιπόν νά κατηγορεῖ τούς φίλους μας χωρίς νά τούς ἔχει ἀντικρῦσει ἔστω ὀπτικά, πράγμα πού δέν χρειαζόταν νά συμβεῖ ἔχοντας ὑπέργειες δυνάμεις. Ἡ τεχνική ἦταν ἡ ἑξῆς: μᾶς ἔλεγε νά περιμένουμε γιά νά δοῦμε πώς κάποια στιγμή καί οἱ φίλοι καί οἱ συγγενεῖς μας θά μᾶς τόν κακολογήσουν καί θά μᾶς ζητήσουν νά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό αὐτόν».

Ἡ «προφητεία» τοῦ «δασκάλου» «ἐπαληθευόταν», βεβαίως, σέ λίγο ὅταν, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ οἰκογένεια ἀντιδρούσε γιά τήν κατάσταση τοῦ παιδιοῦ της. Τό ἐπιβεβαιώνει ὁ συντάκτης τῆς «όμολογίας»: «Αὐτό βέβαια συνέβαινε ἀφοῦ ὅταν κάποιος ζεῖ σέ μιά κατάσταση δαιμονική ἡ ἐμφάνισή του ἀλλάζει ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά ἔχοντας μετατραπεῖ σέ ἕνα ἀλλοπρόσαλο ἀγρίμι καί οἱ δικοί του ἄνθρωποι πού πραγματικά τόν ἀγαποῦν ἀνησυχοῦν γι' αὐτόν».

Ὁ «δάσκαλος», τότε, λέει ὁ νέος τῆς «όμολογίας», «ὅταν μᾶς ἔλεγαν οἱ δικοί μας ἄνθρωποι νά ἀπομακρυνθοῦμε αὐτός ἀτάραχος μᾶς ὑπενθύμιζε τήν πρόβλεψή του πώς θά συνέβαινε αὐτό καί μεμψίμοιρος μελαγχολοῦσε γιά τό χλευασμό πού γνώριζε ἀπό τούς ἄνθρώπους χωρίς λόγο κατὰ ἕνα τρόπο μαρτυρικό· τό τελευταῖο στάδιο αὐτῆς τῆς τεχνικῆς ἐλέγχου ἦταν τό συμπέρασμα πώς στό πρόσωπό του θά βρίσκαμε ἐπιτέλους τήν ἀληθινή φιλία καί οἰκογένεια».

Ἄν ὁ μέλλον ὀπαδός ἐπιτύχει στά μάτια τοῦ «δασκάλου» καί σ' αὐτή τή «δοκιμασία» καί «καταλήψει τόν πατέρα αὐτοῦ καί τήν μητέρα» γιά χάρη τοῦ «δασκάλου», τότε ἔχει ὀλοκληρωθεῖ πλέον τό σχέδιο τοῦ χειρισμοῦ του καί μπορεῖ νά ἀνήκει στούς «ἐκλεκτούς». Δηλαδή οὐσιαστικά νά ἔχει καταστεῖ ἕνα πειθήνιο καί ἄβουλο ὄργανο τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀμάδας, τό ὀποῖο εἶναι ἔτοιμο νά δεχθεῖ ὀποιαδήποτε διδαχή καί ἐντολή τοῦ «δασκάλου». Πράγμα πού συνέβη καί στήν περίπτωσή μας.

Ἔτσι ὀλοκληρώνεται ἡ φάση τοῦ «ποδηγετισμοῦ» τοῦ ὀπαδοῦ. Μέ τίς τεχνικές αὐτές, λέει στήν ὀμολογία του ὁ πρῶην ὀπαδός, ἤμουν ἔτοιμος «νά ἀναγνωρίσω ὀλοκληρωτικά τή θεϊκή του ιδιότητα τήν ὀποία δέν εἶχα κανένα δικαίωμα νά ἀμφισβητήσω ὄντας ἕνας τρωτός, ἀγνώμων ἄνθρωπος».

Μέ ὄλες αὐτές τίς μεθοδεύσεις ἐπιδιώκεται νά πεισθοῦν οἱ ὀπαδοί ὅτι, ὅτι κάνουν τό κάνουν γιά τό καλό τοῦ κόσμου καί τό δικό τους καλό, γιά τήν δική τους πνευματική ἀνέλιξη, χωρίς νά ὑποψιάζονται ὅτι ὑπηρετοῦν δουλικά τά συμφέροντα καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ «δασκάλου». Στή συνέχεια, ὁ «δάσκαλος» κάνει τήν «τρομερή ἀποκάλυψη» ὅτι «ὁ δεῦτερος Μεσσίας ἦταν αὐτός». Καί τότε «ἄρχισε γιά πρώτη φορά νά μᾶς ζητάει νά κάνουμε πράγματα γι' αὐτόν, τά ὀποία θά μᾶς βοηθοῦσαν νά ἀνέλθουμε πνευματικά καί νά ἀποκτήσουμε δυνάμεις μέ τίς ὀποῖες θά τόν βοηθοῦσαμε νά πολεμήσει στήν "τελική μάχη"».

Οί όπαδοί, μετά από αυτή τήν «άποκάλυψη» αισθάνονταν πλέον ύπεροπτικά ως έκλεκτοί φίλοι του «δασκάλου», πού τόν βοηθοῦσαν στήν έκπλήρωση τής σπουδαίας αποστολής του. Τό βεβαιώνει ό συντάκτης τής «όμολογίας»: «Μετά άπ' αυτή τή φάση ήμασταν πιά κάτι παραπάνω από φίλοι, ήμασταν μιά ιερή ομάδα ή όποία ύπάκουε στίς βουλές, τά όράματα και τίς θεόπνευστες έντολές του».

Στό τέλος, ό «δάσκαλος», γιά νά έγκλωβίσει, νά «δέσει» μαζί του τόν όπαδό, εφαρμόζει τήν έσχατη επέμβαση πάνω στήν προσωπικότητά του, τόν έκφοβισμό, μιά τακτική πού συναντοῦμε σέ όλες τίς αίρετικές και παραθρησκευτικές ομάδες. Κι αυτό τό επιβεβαιώνει ό συντάκτης τής «όμολογίας»: «Η τελευταία φάση γιά νά μας κάνει ολοκληρωτικά δικούς του ήταν ό έκφοβισμός και ή έγγύηση πώς μόνο μαζί του θά είμαστε ασφαλείς».

Οί τρόποι και οί μέθοδοι πού εφαρμόζονται στή φάση αυτή είναι πολλοί και ποικίλοι. Σέ άλλες ομάδες ζητοῦνται γραπτές «έξομολογήσεις» τής μέχρι τότε ζωής του όπαδοῦ, μέ καταγεγραμμένες όλες τίς πράξεις του, τά σφάλματά του και τίς αδυναμίες του, ακόμη και τίς τυχόν έγκληματικές ενέργειές του. Όχι βέβαια γιά νά του συγχωρηθοῦν, όσα ως άνθρωπος έπραξε, αλλά γιά νά χρησιμοποιηθοῦν στήν κατάλληλη στιγμή εναντίον του. Σέ άλλες ομάδες εφαρμόζεται ή διοργάνωση ομαδικών οργιαστικών τελετών ή ταπεινωτικών πράξεων - στίς όποιες συμμετέχει ύποχρεωτικά ό όπαδός - μέ τίς όποιες καταρρακώνεται ή προσωπικότητά του και ύποτάσσεται άβουλα στίς επιθυμίες του άρχηγού. Παράλληλα, υποβάλλεται στό θυμα ή πεποίθηση ότι, αν φύγει από τήν ομάδα, όχι μόνο θά χάσει τά αγαθά τής πνευματικής ανέλιξής του, πού του προσφέρει ό άρχηγός, αλλά και θά κινδυνεύσει νά εκτεθει στά μάτια, όχι μόνο τών πρώην συνοδοιπόρων του, αλλά και τών συγγενών του και τής κοινωνίας.

Ο συντάκτης τής «όμολογίας» δέν αναφέρεται ειδικά στους τρόπους και τά μέσα του εκβιασμοῦ πού εφαρμοζόταν σ' αυτή τήν ομάδα. Κάνει μόνο λόγο γιά περίεργα τηλεφωνήματα τά όποια, κατά τήν διαβεβαίωση του «δασκάλου» γίνονταν από κάποιους «άλλους», πού «ήταν άτομα σαν κι εμάς πού γνωρίζαμε πώς τό τέλος του κόσμου πλησιάζει, αλλά είχαν πάρει τό μέρος του διαβόλου... όλοι παρακολουθούμαστε από αυτούς τους "άλλους", οί όποιοι όντας λάτρεις του διαβόλου είχαν θέσεις έξουσίας και μέ δύναμη ουσιαστική μέ τήν όποια έλέγχουν τίς ανθρώπινες μάζες». Έτσι, ή ομάδα είναι τό «καταφύγιο» και ή ένταξη και παραμονή μέσα σ' αυτή εξασφαλίζει τους όπαδούς από τόν κίνδυνο του «διαβόλου». Αν φύγουν από τήν ομάδα κινδυνεύουν και προδίδουν τόν ύψηλό προορισμό τους γιά τόν όποιο είχαν επιλεγεί, δηλαδή τό καλό του κόσμου.

Αυτή ή κατάσταση τρομοκρατίας πού περιγράφεται στήν περίπτωση μας, θά μπορούσαμε νά πούμε ότι είναι κοινό χαρακτηριστικό

τῶν μεθοδεύσεων πού ἐφαρμόζονται στίς διάφορες ομάδες τῆς πλάνης. Ἐκεῖνα πού πιθανῶς ἀλλάζουν εἶναι οἱ τίτλοι τῶν ομάδων καί τά ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν καί μερικές φορές οἱ ἀρχές τῆς διδασκαλίας τους καί ἡ κατεύθυνση τῆς ἰδεολογίας τους.

β) Ἡ ἐλευθερία - «Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν»

Εἶπαμε ἤδη στήν ἀρχή, πόσο δύσκολο εἶναι τό ἔργο τῆς ἀπεξάρτησης ἀπό μιά αἴρεση καί τῆς ἐπανένταξης στό κοινωνικό σύνολο ἑνός διαλυμένου συνήθως ψυχοσωματικά θύματος. Οἱ ἀρνητικές συνέπειες ἀπό τήν ἔνταξη σέ μιά αἴρεση ἢ παραθρησκευτική ομάδα εἶναι δραματικές καί καταστροφικές, τόσο γιά τό ἴδιο τό θῦμα, ὅσο καί γιά τό οἰκογενειακό καί κοινωνικό περιβάλλον του.

Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτές τίς ομάδες χρησιμοποιοῦν τρόπους, μέσα καί μεθόδους πού βασίζονται στή διαπίστωση καί ἐντόπιση κενῶν. Οἰκοδομοῦν συχνά πάνω σέ ἄτομα, τά ὁποῖα νοιώθουν ἀνικανοποίητα ἀπό τό φυσικό οἰκογενειακό, πνευματικό ἢ καί κοινωνικό τους περιβάλλον καί τούς ὑπόσχονται τή «θαυματουργική συνταγή», ἡ ὁποία θά λύσει ὅλα τους τά προβλήματα. Σιγά σιγά δημιουργεῖται μιά πλήρης ἐξάρτηση τοῦ ἀτόμου, εἴτε ἀπό τήν ομάδα εἴτε ἀπό τό «θεϊκό» πρόσωπο τοῦ γκουρού, ἐξάρτηση ὄχι ἀπλῶς ψυχολογική, ἀλλά καί ὑπαρξιακή.

Τό ἄτομο, ἀσυναίσθητα ἢ καί ἐν γνώσει του, θυσιάζει τήν πολύτιμη προσωπική ἐλευθερία του καί ὑποτάσσεται τυφλά στόν γκουρού ἢ στόν «μεσσία» ἢ στήν «ομάδα», ἀπό τούς ὁποίους ἀναμένει τά πάντα. Ἀπομακρύνεται συγχρόνως ἀπό τό ἐξωτερικό περιβάλλον (οἰκογένεια, ἐπάγγελμα, σπουδές, κοινωνία) καί ἀφιερώνει τή ζωή του, τόν χρόνο του, τήν παρουσία του στό σκοπό τῆς ομάδας. Γιά τό ἄτομο αὐτό πᾶν εἶναι ὁ ἀρχηγός, πού περιβάλλεται μέ θεϊκή αὐθεντία, εἴτε αὐτός ὀνομάζεται «μεσσίας» εἴτε «θεός», εἴτε «ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ», εἴτε «ἀγωγός τοῦ Θεοῦ», εἴτε «δάσκαλος» κ.ο.κ.

Οἱ ἐκφοβισμοί, οἱ ἀπειλές, οἱ ὑποσχέσεις, ἡ καταπίεση, ἡ πλήρης ἀπασχόληση καί ἡ καταναγκαστική ἐργασία, ἡ ἀπαγόρευση ἐπαφῆς καί ἐπικοινωνίας μέ τούς ἔξω ἀπό τήν ομάδα, σέ μερικές περιπτώσεις οἱ ἐξαντλητικές νηστείες, ἡ στέρηση στοιχειωδῶν δικαιωμάτων (γάμου, μετάγγισης αἵματος, στρατεύσης κ.ο.κ.), συνοδευόμενες ἀπό ἀτέλειωτα «σεμινάρια» (ἀκριβοπληρωμένα ἢ μή), συσπειρώνουν τούς ὀπαδούς καί τούς ὑποδουλώνουν. Ἀκόμη, διαβολοποιοῦν τό ἔξω περιβάλλον, ὑποβαθμίζουν τούς ἐκτός τῆς ομάδος (εἶναι σέ κατώτερα ἐπίπεδα ἢ ἀμαρτωλοί, βέβηλοι ἢ ἡ πόρνη Βαβυλώνα). Ἔτσι τό θῦμα τρέμει στή σκέψη καί μόνο νά ἐγκαταλείψει τήν ὀργάνωση. Ποῦ νά πάει;

Δέν εἶναι ὑπερβολή ὅταν γίνεται λόγος γιά θύματα, γιά ἐξαπάτηση, γιά δουλεία, γιά συμφέροντα, γιά ἐγκλήματα, γιά ἀπειλή, γιά ἀνάγκη λήψεως μέτρων. Ὅχι τυχαῖα, ἀλλά ἀντιθέτως πολύ ἐπιτυχῶς πολλές ἀπό

τίς ομάδες αυτές χαρακτηρίστηκαν από διεθνείς οργανισμούς ως «όλοκληρωτικές ομάδες», «ομάδες χειρισμού του νου», «καταστροφικές λατρείες» ή «έλευθεριοκτόνες ομάδες» κ.ά.

Ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῆς Ἀλιάρτου Βοιωτίας (20-26.9.95) παρατηρεῖ γιά τίς παγίδες πού στήνουν οἱ διάφορες ομάδες: «Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀλοκληρωτικές ομάδες ὑπόσχονται “δύναμη”, “γνώση”, “ἐπιρροή”, “ἐμπειρίες”. Τό ἄτομο καθοδηγεῖται νά πιστέψει ὅτι μέσα ἀπό τίς τεχνικές τῆς ομάδας θά γίνεῖ ἀνώτερο ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτι θά ἀναπτύξει ὅλες τίς δυνάμεις πού κρύβει μέσα του καί δέν τό γνωρίζει, ὅτι θά φθάσει σ' ἕνα ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, ὅτι θά ἐπιβάλλει στούς ἄλλους ἀνθρώπους νά τό ὑπολογίζον καί νά τό φοβοῦνται, ὅτι δέν θά χρειάζεται νά ὑπακούει σέ ὅποιαδήποτε ἀυθεντία (γονεῖς, δασκάλους κ.ο.κ.) ἢ νά συμμορφώνεται μέ ὅποιοσδήποτε ἠθικούς κανόνες· ὅτι δέν θά ἔχει καμμία ἢ κανέναν ἀνάγκη, ὅτι τελικά θά γίνεῖ ὑπεράνθρωπος, “θεός”! Ὅλες οἱ ἐπιθυμίες του θά ἐκπληρώνονται ἀυτοστιγμῆ. Θά κάνει ὅ,τι θέλει. Ἡ θέλησή του θά εἶναι ὁ μοναδικός νόμος»².

Ὅμως, ὅπως ὑπογραμμίσαμε ἀπό τήν ἀρχή, ποτέ δέν πρέπει νά χάνεται ἡ ἐλπίδα. Χρειάζεται μιά κρίσιμη στιγμή, μιά εὐλογημένη στιγμή, κατά τήν ὁποία μιά κρίση στή σχέση τοῦ ὁπαδοῦ μέ τήν ομάδα ἢ τόν ἀρχηγό, ἕνας προβληματισμός, ὁδηγεῖ στό «ξύπνημα» ἀπό τόν «λήθαργο» τῆς ἀυταπάτης καί ἕνα φῶς στό σκοτεινό τοῦνελ φωτίζει τήν ἔξοδο ἀπό τήν πνευματική σκλαβιά. Καί τότε, ἡ πνοή τῆς Θεῆας Χάριτος θά ἀπαλύνει τό ἀυχηρό καί διψασμένο ἀπό τό ἀλμυρό καί θολό νερό τῆς πλάνης ἔδαφος τῆς φυλακισμένης μέχρι τότε ψυχῆς καί θά ἀνατρέψει τά πάντα. Τότε ὁ πλανεμένος ἀνθρώπος, «εἰς ἑαυτόν ἐλθών», ἀτενίζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί σπάζει τά δεσμά τῆς πλάνης.

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ σωτήρια στιγμή ἔφθασε καί γιά τόν συντάκτη τῆς «ὀμολογίας», ὅταν ξαφνικά διεπίστωσε νά συμβαίνουν παράξενα πράγματα, μέ «περίεργα τηλεφωνήματα» καί τίς «δικαιολογίες» τοῦ «δασκάλου». Διεπίστωσε ἀκόμη μιά «μισανθρωπιστική συμπεριφορά καί περιφρόνηση πρὸς τόν ἀνθρώπο» τοῦ «δασκάλου» καί εἶδε νά γίνεαι «φανερή ἡ διαφορά μεταξύ ἑνός ἀυτοαποκαλούμενου μεσσία καί τοῦ ἑνός ἀληθινοῦ Μεσσία, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁ νοῦς καί ἡ καλοπροαίρετη καρδιά τοῦ παρασυρμένου καί ἐξαπατημένου ἀπό τόν πολλά ὑποσχόμενο «δάσκαλο» νέου ἀνένηψαν καί προβληματίστηκαν σοβαρά. Ξύπνησε μέσα του τό παρελθόν, οἱ ἀρχές πού εἶχε πάρει ἀπό τήν οἰκογένειά του καί τήν παιδεία του. Τό προσωπεῖο τοῦ «δασκάλου» κατέπεσε καί φάνηκε τό πραγματικό, τό ἀπάνθρωπο καί βλοσηρό πρόσωπο τῆς πλάνης. Εἶναι δυνατόν ἕνας «μεσσίας», πού ὑπόσχεαι τόν πνευματικό φωτισμό καί τήν «σωτηρία» τοῦ ἀνθρώπου νά εἶναι μισάνθρωπος;

² Βλ. Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, σελ. 90-91.

Τό θῦμα ἄρχισε νά σκέπτεται ἐλεύθερα καί νά ἀπαιτεῖ τά ἀνθρώπινα δικαιώματά του. Δέν εἶναι ἀνεκτό νά ὑβρίζεται ἀπό ἓνα - ὑποτίθεται - «φωτισμένο δάσκαλο», ὁ ἄνθρωπος γενικά, τό τελειότερο καί θαυμασιώτερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτό ξεσπᾶ μέ ἀγανάκτηση: «Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπᾶ τόσο πολύ πού δέχθηκε νά ἐπενδυθεῖ τή φθαρτή ἀνθρώπινη φύση μας μέ μοναδικό σκοπό νά μᾶς δοξάσει μέ τή νίκη του κατά τοῦ θανάτου καί τό θρίαμβο τῆς Ἀνάστασης. Δέχθηκε νά ταπεινωθεῖ τόσο πολύ ἀπό ἀνθρώπους γιατί εἴμαστε τόσο σοφά καί ἅγια πλασμένοι κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσή Του. Ἡ ὁμορφιά πού ἔχουμε εἶναι τόσο μεγάλη πού ἴσως μόνο Αὐτός πού μᾶς τήν ἔδωσε μπορεῖ νά συλλάβει τό μέγεθός της». Ὁ δρόμος γιά τήν ἐλευθερία ἔχει πλέον ἀνοίξει. Ἡ ἐπιστροφή στήν ἐλευθερία τοῦ Χριστοῦ ἄρχισε νά γίνεται πραγματικότητα. Τό πρῶην θῦμα τῆς πλάτης καί τῆς ἀπάτης ἔγινε πλέον «ἀπελεύθερος Κυρίου» (Α' Κορ. ζ' 22).

Μέσα στίς ἀπάνθρωπες συνθήκες πού ζεῖ τό ἐγκλωβισμένο θῦμα τῆς αἴρεσης, ἡ κρίσιμη στιγμή τῆς ἀφύπνισης, ἡ ἀπόφαση γιά διάρρηξη τῶν δεσμῶν του μέ τήν ομάδα καί τόν ἀρχηγό καί ἡ φυγή πρὸς τήν ἐλευθερία, εἶναι συνήθως μιά μακρυνή, δύσκολη καί μερικές φορές, δυστυχῶς, ἀδύνατη προοπτική. Ὅμως, ὑπάρχει πάντοτε ἐλπίδα. Ἡ ὑπομονή καί ἡ στοργή τῆς οἰκογένειάς του, - ἡ ὁποία ποτέ δέν πρέπει νά πάψει νά τό ἀγαπᾶ - ἡ σωστή συμπεριφορά καί οἱ σωστές κινήσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καί ὄλων ὄσων προσπαθοῦν νά βοηθήσουν καί νά συμπαρασταθοῦν στήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος, καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἐπίκληση τῆς βοήθειας τοῦ Κυρίου, εἶναι τά μοναδικά καί ἐνδεδειγμένα μέσα καί οἱ τρόποι πού θά συμβάλουν καταλυτικά, ὥστε μιά καλοπροαίρετη καρδιά ἑνός θύματος νά ἀντιληφθεῖ τήν λαθεμένη καί ὀδυνηρή κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται καί νά ἀναζητήσει τό δρόμο πρὸς τήν ἐλευθερία. Δέν πρέπει νά ἀφήσουμε νά μᾶς ἐγκαταλείψουν ποτέ ἡ συνεχῆς προσπάθεια καί κυρίως ἡ ἐλπίδα.

Τότε συντελεῖται τό θαυμαστό γεγονός - τό θαῦμα - τῆς ἀναγέννησης τοῦ πλανημένου ἀνθρώπου καί ἡ ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσή του καί ἡ ἀποκατάστασή του. Τότε «ἔρχεται εἰς ἑαυτόν» καί ἀντιλαμβάνεται τήν ἐξαπάτησιν τήν ὁποία ὑπέστη καί ἀτενίζει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐπιστρέφει στήν Ἐκκλησία καί, οὐσιαστικά, στή ζωή. Αὐτό μᾶς ἔχει διδάξει ἡ πολυετής ἐμπειρία μας, αὐτό διακηρύττει περὶτρανα καί ἡ «ὁμολογία» πού μεταφέρουμε ἐδῶ.

Πιθανῶς, ὁ συντάκτης τῆς «ὁμολογίας» - ὡς ἄπειρος νέος - συνάντησε λάθος πρότυπα ζωῆς. Ἴσως τό οἰκογενειακό καί κοινωνικό περιβάλλον του νά μὴ τόν «γέμισαν». Ἡ ἄγνοια καί οἱ μεταφυσικές ἀναζητήσεις του ἀσφαλῶς ἔγιναν οἱ αἰτίες φυγῆς πρὸς «ἰδανικώτερες» γι' αὐτόν καταστάσεις. Αὐτά καί ἄλλα ἴσως δεδομένα συνετέλεσαν στόν ἀποπροσανατολισμό του καί στήν τυφλή ἐμπιστοσύνη πού ἔδωσε σ' αὐτόν πού παρουσιάστηκε μπροστά του ὡς «φωτισμένος δάσκαλος» καί «μεσσίας», ὑποσχόμενος τή λύση ὄλων τῶν προβλημάτων του.

Ο νέος μας συνάντησε πολλές δυσκολίες στις αναζητήσεις του. Προσπάθησε να αντισταθεί στο αρνητικό κλίμα και στο ύλιστικό ρεύμα της εποχής του. Βρήκε όμως μπροστά του την ειρωνεία από τους «βολεμένους» στο σύστημα και την ανεπάρκεια ή την απροθυμία από εκείνους από τους οποίους νόμιζε ότι θα του συμπαρασταθούν. Όπως ο ίδιος γράφει, διεπίστωσε ότι «Τό πετυχημένο μοντέλο ανθρώπου φαντάζει να είναι κάποιος που έχει πετύχει την αναγνώριση από τους ανθρώπους και όχι από τον Θεό. Όσα περισσότερα έχει κατακτήσει κάποιος σε αυτόν τον κόσμο τόσο πιο μεγάλος νιώθει».

Μέσα σ' ένα τέτοιο πρότυπο ζωής, ο σύγχρονος άνθρωπος και κυρίως ο νέος, δέν θέτει τους απαραίτητους και όρθους πνευματικούς προβληματισμούς. «Έχοντας προσκολληθεί αποκλειστικά σε υλικά αγαθά, ή συζήτηση και μόνο για θέματα που αφορούν γενικά πνευματικούς, υπαρξιακούς και οντολογικούς προβληματισμούς φαντάζει ξένη, απόμερη και κάπως άβολη μέσα σε μιά μοντέρνα παρέα». Γι' αυτό, ο νέος μας, προτού ακόμη πέσει στα χέρια του «δασκάλου», έφθασε στο απογοητευτικό γι' αυτόν συμπέρασμα, ότι «ή εποχή που ζούμε δέν προσφέρεται για να καταπιαστεί κάποιος με τον έναν του και να μπορέσει να όρίσει αυτόν και τό πιστεύω του». Έτσι λοιπόν βρέθηκε και ο ίδιος, όπως και τόσοι άλλοι νέοι μας, σε κατάσταση «ύψηλου κινδύνου». Τότε ο νέος γίνεται εύαλωτος και πολύ εύκολα μπορεί να γίνει θύμα του κάθε «έπιτηδίου».

Όταν, για κάποιο λόγο, ο σύγχρονος νέος θέσει αυτούς τους σοβαρούς προβληματισμούς και δέν βρεθεί μπροστά του τό κατάλληλο πρόσωπο ή τό κατάλληλο οικογενειακό και κοινωνικό -γιατί όχι, και εκκλησιαστικό- περιβάλλον, μέ τή σωστή απάντηση, έρχεται να συμπληρώσει αυτή την ανάγκη και αυτό τό κενό ο οίσοδήποτε. Αυτό έπισημαίνει και ο νέος της «όμολογίας»: «Όταν λοιπόν θελήσει κάποιος να μάθει ποιός είναι και πού ανήκει, μέ δεδομένα τά προηγούμενα, είναι πολύ εύκολο να καταλήξει σε μονοπάτια που οδηγούν στο θάνατο του πνεύματος και του σώματός του και όχι στην αιώνια ζωή που απλόχερα μάς προσφέρει ο Θεός, ο Ιησούς Χριστός και τό Άγιο Πνεύμα».

Ο νέος μας θέλησε να απωθήσει τό αρνητικό πρότυπο ζωής και ανεζήτησε την απάντηση. Μας τό είπε ο ίδιος πριν: «Ήθελα να μέ όρίσω ιδεολογικά ως μιά όντότητα, ψάχνοντας για απαντήσεις για τά πάντα από παντού». Εκεί που προσέτρεξε, άνύποπτος και απληροφόρητος όπως ήταν, νόμιζε ότι βρήκε τό σωστό νόημα ζωής. Έτσι, πίστεψε καλοπροαίρετα ότι βρήκε τή λύση των προβλημάτων του στον «δάσκαλο» που βρέθηκε μπροστά του. Όμως, όπως αποδείχθηκε εκ των ύστερων και όπως ο ίδιος τό επιβεβαιώνει, ή επιλογή του αυτή δέν ήταν ή σωστή, γι' αυτό και τό αποτέλεσμα ήταν γι' αυτόν καταστροφικό.

Εύτυχως όμως, ήλθε και γι' αυτόν ή στιγμή της ανάνηψης και της έπιστροφής, που τον όδήγησε στη λύτρωση. Και τότε κατάλαβε ότι «ο

Θεός είναι εκείνος που φροντίζει τη ζωή μας όταν Τόν αφήσουμε να τήν καθοδηγήσει». Αυτή ήταν η εύλογη στιγμή της εν Χριστώ ελευθερίας του. Καί διακηρύσσει πλέον μέ βεβαιότητα: «Μιά ζωή χωρίς τόν Ἰησοῦ Χριστό ὁδηγεῖ στό θάνατο ἐνῶ μιά ζωή μέ τό Χριστό ὁδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή».

Ἀφοῦ ὅμως ὁ ἴδιος βρῆκε τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, τήν ἐλευθερία καί τή σωτηρία του κοντά στόν Ἰησοῦ Χριστό, ἀπλώνει τήν ἀγάπη του πρὸς τούς πρώην «ἀδελφούς» του στήν πλάνη. Ἀφοῦ γεύθηκε ὁ ἴδιος τούς γλυκεῖς καρπούς τῆς ἐν Χριστώ ελευθερίας νοιάζεται καί γιά τούς ἄλλους πλανημένους καί αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη καί τήν ὑποχρέωση νά καλέσει κι'αὐτούς νά τόν ἀκολουθήσουν στό δρόμο γιά τήν ἐλευθερία: «Ένας ἀπό τούς λόγους πού ἔγραψα τά παραπάνω εἶναι γιά νά μπορέσετε ὅλοι ἐσεῖς πού ἀνήκετε σέ ὀμάδες καί "παρέες" ξένες Χριστοῦ νά φύγετε ἀπό τό σκοτάδι πού βρίσκεστε καί νά ἔρθετε στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος σᾶς περιμένει... Ἔχω τήν ἐλπίδα πώς αὐτά τά γραπτά ἴσως ἔχουν κάποια ιδιαίτερη ἀξία, ὄντας ἱκανά νά καταγράψουν γεγονότα καί πρακτικές πού χρησιμοποιοῦνται ὄχι σέ μία ἀλλά σέ χιλιάδες αἰρέσεις, παραθρησκευτικές ὀργανώσεις, σχέτες καί σχετικές ὀμάδες».

Ἡ κατακλείδα τῆς «ὁμολογίας» του εἶναι μιά συγκλονιστική κραυγή ἀγωνίας πρὸς ὅλα τά θύματα τῆς πλάνης, μέσα ἀπό τήν ὁποία ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι τό φῶς τοῦ Χριστοῦ θά καταυγάσει κι ἐκείνων τίς καρδιές: «Τέλος, ἐλπίζω νά καταλάβετε τή διαφορά ἀνάμεσα σέ ἐκείνους πού ἔρχονται καί σᾶς ἀγκαλιάζουν ἀπό τήν ἀρχή μέ χαμόγελα καί λόγια μεγάλα καί σέ αὐτούς πού νοιάζονται πραγματικά γιά ἐσᾶς καί πού πρόκειται νά σᾶς παιδέψουν, ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Μεταγράψαμε ἀπό ἕνα γραπτό κείμενο ἑνός πρώην θύματος τῆς πλάνης, τήν περιπέτειά του, τόν πόνο του, τήν ὁμολογία του γιά τά αἷτια τῆς παραπλάνησής του, τίς σκληρές συνθήκες μέσα στίς ὁποῖες ἔζησε, τίς γνωστές μεθοδεύσεις τῶν αἰρετικῶν ὀμάδων γιά τήν ἀλίευση ὀπαδῶν καί, τέλος, τήν ἀγωνία του γιά τούς ἄλλους πλανημένους ἀδελφούς του. Τό κείμενο μεταγράφηκε ἀκριβῶς ὅπως μᾶς παραδόθηκε. Γιά ὅποιον θέλει νά δεῖ τά πράγματα ἀντικειμενικά καί χωρίς πάθος, τό κείμενο αὐτό μιλάει ἀπό μόνο του, μέσα ἀπό τήν πράξη, γιά τούς κινδύνους πού ἀπειλοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, καί κυρίως τούς νέους, ἀπό τή δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Ὅπως φαίνεται ἀπό τό περιεχόμενο τῆς «ὁμολογίας», αὐτό τό κείμενο ἔχει πολλούς ἀποδέκτες. Δέν εἶναι μόνο τά θύματα πού πρέπει νά τό λάβουν σοβαρά ὑπόψη. Ἀφορᾶ σέ ὅλους ἐμᾶς, ὅσοι μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο μπορεῖ νά ἔχουμε κάποια σχέση μέ τέτοια προβλήματα. Ἀσφαλῶς εἶναι ζωτικῆς σημασίας πρόβλημα γιά τήν οἰκογένεια καί τούς γονεῖς τῶν θυμάτων. Εἶναι σοβαρώτατο ποιμαντικό πρόβλημα γιά τήν Ἐκκλησία καί τούς ποιμένες Της. Ἀφορᾶ σέ ὀλόκληρο τό κοινωνικό σύνολο, μέσα στό ὁποῖο ἀναπτύσσονται ὅλα αὐτά τά «καρκινώματα» καί

ἀσφαλῶς ἀφορᾷ τήν Πολιτεία καί τὰ ὄργανά της, πού εἶναι ταγμένα νά προστατεύουν τόν πολίτη καί τὰ φυσικά δικαιώματά του καί τά ἔννομα ἀγαθά. Δυστυχῶς, δέν μπορούμε νά πούμε ὅτι στήν Ἑλλάδα ἔχει γίνει ἀντιληπτή αὐτή ἡ εὐθύνη τῆς Πολιτείας στόν τομέα αὐτό, σέ ἀντίθεση μέ ὅ,τι ἰσχύει σέ πολλές ἀπό τίς ἄλλες Χῶρες τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης. Ἡ ὑπεύθυνη καί σοβαρή προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῶν συνεργατῶν της, γιά τήν ἐνημέρωση τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος καί γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος προληπτικά ἢ θεραπευτικά σέ τέτοιες περιπτώσεις, δέν εἶναι ἀρκετή. Εἶναι ἀναγκαία καί ἡ παρέμβαση τῆς Πολιτείας, ἰδιαίτερα ὅταν πρόκειται γιά περιπτώσεις ἐγκληματικῆς δραστηριότητος τῶν ομάδων αὐτῶν.

Ἐμεῖς ἐθεωρήσαμε ἀναγκαῖο καί χρήσιμο νά κάνουμε γνωστή καί νά δημοσιεύσουμε αὐτή τήν κατάθεση ψυχῆς ἑνός πρώην θύματος τῆς σύγχρονης πλάνης, ἀφ' ἑνός μὲν, γιατί ἐπιβεβαιώνει μέσα ἀπό τήν πράξη, ποιοί μπορεῖ νά εἶναι οἱ στόχοι τοῦ ὅσων ἐπιθυμοῦν νά συμβάλουν στήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος, καί ἀφ' ἑτέρου, γιατί ἔχομε τήν βεβαιότητα ὅτι θά βοηθήσει, ὅσους ἔχουν τό πρόβλημα στήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς, χωρίς ποτέ νά χάνουν τό θάρρος καί τήν ἐλπίδα τους.